

ת"פ 38707/12/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מ.א. אילנות- שיפוצי חזיתות בע"מ, גוז מרסלו דוארדו, הנאשמים

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 38707-12-17 מדינת ישראל נ' מ.א. אילנות-
שיפוצי חזיתות בע"מ ואח'

בפני כבוד השופט אורן שגב
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

1.מ.א. אילנות- שיפוצי חזיתות בע"מ
2.גוז מרסלו דוארדו - הנאשמים

גזר דין

1. בישיבת ההקראה, שהתקיימה בפניי ביום 16.10.18, הורשעו הנאשמים, על פי הודאתם בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן - עבירות על חוק ארגון הפיקוח על עבודה, תשי"ח-1954 והתקנות שהותקנו מכוחו, כמפורט בכתב האישום המתוקן (ביחס לנאשמת) ועבירה של הפרת חובת פיקוח (ביחס לנאשם).

2. **ביחס לנאשמת 1**, הצדדים הציגו הסדר טיעון המתייחס גם לעונש, ולאחר ששקלתי את טענותיהם ומצאתי כי ההסדר סביר ומאוזן, החלטתי לאמצו.

3. לפיכך, ביחס לנאשמת 1, אני פוסק כדלקמן:

3.1 על הנאשמת יוטל קנס בסך 29,200 ₪, שישולם עד ליום 01.12.18;

3.2 בנוסף הנאשמת תחתום, באמצעות הנאשם 2, על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה, למשך 3 שנים מהיום. ההתחייבות תחתום תוגש ע"י הסניגור לתיק ביה"ד עד ליום 30.10.18.

4. ביחס לנאשם, טענה ב"כ המאשימה, כי הוא שימש מנהל פעיל ובעלים בנאשמת ושימש כמנהל עבודה באתר; הנאשם הפר את חובת הפיקוח המוטלת עליו מכח היותו נושא משרה ומנהל עבודה באתר. ב"כ המאשימה הוסיפה, כי הקנס הקבוע בחוק לכל אחת מהעבירות נשוא כתב האישום הוא 29,200 ₪ וכי המאשימה סבורה שיש להעמיד את מתחם העונש בגובה שבין 40% ל- 60% מהקנס המקסימלי היינו בין 23,360 ש"ח ל- 35,040 ₪ ובנוסף לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות בסך של 58,400 ש"ח להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך 3 שנים.

5. בנוגע לערך החברתי ומידת הפגיעה בו, טענה ב"כ המאשימה, כי הופר צו בטיחות והעגורן הופעל בניגוד לצו. הפרת הצו והפעלת העגורן ללא אתת, בניגוד גמור לצו מהווה זלזול בהוראות הבטיחות שעלול היה להביא לסיכון ביטחונם של עובדים ואנשים אחרים באתר ולכן מחייבת הטלת קנס משמעותי. עבודה באתרי בניה, הוסיפה וטענה, היא עבודה מסוכנת ומחייבת נקיטת אמצעי זהירות. ריבוי תאונות עבודה הפך למכת מדינה באופן שיש בו להצדיק החמרה בענישה ורק רק ביומיים האחרונים דווח על 4 מקרים טרגיים של עובדים שמצאו מותם באתרי בניה.
6. ב"כ המאשימה טענה עוד, כי יש להתייחס לעבירות על פקודת הבטיחות בעבודה ותקנותיה כאל עבירות כלכליות ולהכיר בכך שביסוד מחדלי הבטיחות עומד חסכון כספי ורצון לחסוך בעלויות. לכן אמצעי האכיפה המתאים שיהיה בו כדי ליצור הרתעה צריך לכלול ענישה כספית משמעותית.
7. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפנתה לת"פ 57761-02-14 מ"י נ' **אפרידר**, שם היו עבירות על תקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) ולאחר שבמהלך ביקורת לא נכח במקום מנהל העבודה ניתן צו להפסקת העבודות. במקרה זה היה מדובר בהרשעה ראשונה ובית הדין קבע שטווח הענישה הולם בין 30 ל- 50 אחוז מהקנס המירבי תוך שהודגש כי מדובר בעבירות שאינן יוצרות סכנה לשלום העובדים, שלא כמו במקרה דנן. בתיק דב"ע ארצי ל/2-8, החברה לבנין ולעבודות ציבוריות, נקבע על עבירות של בטיחות בעבודה קנס בגובה של 50 אחוז מהקנס המרבי; בתיק דב"ע ארצי נז/8-11, מ"י נ' שמיר, הנאשם שימש כמנהל עבודה כמו בתיק שלנו, שם לא ננקטו אמצעי בטיחות לפי התקנות ונקבע קנס של 47 אחוז מהקנס המרבי; בת"פ 47159-01-15 מ"י נ' **ברבור**, גם מדובר במנהל עבודה שלא נקט באמצעי בטיחות בעבודה ושם הושת קנס של 49 אחוז מגובה הקנס המרבי. על תיק זה הוגש ערעור שנמחק אתמול.
8. לעניין נסיבות הקשורות לבצוע העבירה, הרי שהן נעברו במסגרת משלח ידו של הנאשם, תוך זלזול בהוראות הבטיחות ותוך זלזול בעובדים ולכן הדבר מחייב הטלת קנס כספי משמעותי.
9. באשר לנסיבות שלא קשורות לבצוע העבירה, לנאשם אין הרשעות קודמות ויש לזקוף לזכותו את העובדה ששתף פעולה, שלח עובדים לקורס אתתים על מנת שיהיו יותר אתתים מוסמכים באתר, לקח אחריות, הודה באשומים וחסך זמן שיפוטי.
10. ב"כ הנאשם פתח והדגיש, כי לנאשם אין עבר פלילי וכי כתב האישום המתוקן, מדבר על הפרה אחת בודדת ואירוע אחד בודד של עבודה בעגורן צריח ללא אתת מוסמך וכי לא בכדי ב"כ המאשימה ציינה שאין פסיקה שמדברת על אירוע ספציפי כבמקרה שלנו, שכן רוב הפסיקה מדברת על מספר אירועים או מספר עבירות.
11. בנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין הסניגור, כי מדובר באדם כבן 61, הורה ל-3 ילדים. הנאשם הוא המפרנס העיקרי במשפחה ותומך בילדיו המתגוררים עמו. הנאשם נולד וגדל בארגנטינה ועלה לארץ ממניעים ציוניים לאחר שסיים לימודי ההנדסה. לאחר עלייתו ארצה.
12. בשנת 1997 התקבל הנאשם כקבלן רשום בחברת "עזרה וביצרון" ולמעשה מאז ועד היום עבודתו כקבלן ראשי רשום בעזרה וביצרון, מהווה את עיקר הכנסתו עד היום. הסניגור הפנה למסמכים שצרף להוכחת טענתו. בשנת 2006 הוא גם נרשם כקבלן באגודה לתרבות הדין, ועד היום כל עבודתו היא במסגרת אותן חברות. הנאשם צבר לעצמו במשך שנים של עבודה שם ומוניטין של איש מקצוע אמין, איכותי וישר וככזה גם קיבל הרבה פרויקטים והרבה עבודה. הסניגור הציג מכתבי הערכה שהנאשם קיבל במהלך השנים מלקוחות ששירת,

להוכחת טענותיו.

13. במשך 30 שנות עבודתו כקבלן וכאיש שומר חוק, הוסיף הסניגור וטען, זהו המקרה היחיד שבו הנאשם הסתבך ולכן העבירה שביצע אינה מעידה על זלזול בחוקי הבטיחות בעבודה ולא בעובדיו.
14. מרגע שהנאשם נחקר, הוא פעל מידית לתיקון ההפרה ושלח 4 עובדים לקורס אתתים, ולכן לא ניתן לומר שביצע את העבירה המיוחסת לו מתוך רצון להשיא לעצמו רווח כלכלי, שכן קורס אתתים עולה אלפי ש"ח בודדים ולא בשביל לחסוך את קורס האתתים הנאשם עשה את מה שעשה. הנאשם חש קושי אמיתי עם כתב האישום ובושה רבה הן כלפי הסביבה והן כלפי משפחתו, ובעיקר כלפי עצמו, יחד עם זאת הוא חש אחריות עמוקה ולכן גם ביקש לקחת אחריות ולהודות בכתב האישום ולחסוך את זמנו היקר של ביה"ד זה ושל המאשימה.
15. הסניגור התייחס גם למצבו הרפואי של הנאשם, תמך טענותיו במסמכים כנדרש, ומטעמים שבצנעת הפרט, העניין לא יפורט בגזר הדין.
16. הסניגור טען עוד, כי הרשעת הנאשם יכולה להוביל לפגיעה משמעותית במקצועו וביכולת השתכרותו והפנה לסעיף 11 א' לחוק הקבלנים בנוגע ליידוע רשם הקבלנים על אודות הרשעה. סעיף 8 לחוק הקבלנים קובע פסלות לרישום וביטול רישום בפנקס הקבלנים ובמקרה זה, קיים סיכוי מאוד סביר וגבוה, כהגדרתו, שרישיון הקבלן שלו יבוטל, דבר שיפגע באופן בלתי מידתי בפרנסתו וביכולת השתכרותו של הנאשם.
17. הסניגור אף הפנה להסכם המסגרת של חברת עזרה וביצרון, לה מעניק הנאשם שירותים, שם נקבע בסעיפים 3.3 ו-3.3.9, כי החברה תהיה רשאית לגרוע קבלן מן המאגר שלה, לפי שיקול דעתה, אם הוגש נגדו כתב אישום והוא הורשע בעבירה. גם לפי מסלול זה יש פה פוטנציאל אמיתי מהותי ומשמעותי שיכולת ההכנסה והשתכרותו העיקרית של הנאשם תיפגע.
18. הסניגור הפנה להלכת חדוות הורים ולקביעת בית הדין הארצי לעבודה בפסק דין זה, לפיה השיקול המרכזי המנחה את ביהמ"ש בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם, הוא יחס בלתי מידתי בין התועלת שבהרשעת הנאשם לבין הנזק שעתידי להיגרם לו כתוצאה מכך.
19. הסניגור הפנה לפסיקה נוספת בעניין והוסיף, כי הפגיעה בנאשם, אם יורשע, אינה הערכה תיאורטית אלא מסקנה מתבקשת מהוראות החוק שפרט בפני בית הדין וביקש אפוא כי ביה"ד הנכבד ימנע מהרשעת הנאשם לאור הנזקים העצומים שעלולים להיגרם לו וכי ישלח אותו לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר.
20. ביחס לגובה הקנס שהמאשימה ביקשה להשית על הנאשם, טען הסניגור, כי המתחם שהתבקש בין 40% ל- 60% מגובה הקנס המקסימלי, הנה עמדה חמורה הן ביחס לנסיבות המפורטות בכתב האישום, הן ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם והן ביחס למדיניות הענישה המפורסמת על ידה לא אחת באתר משרד העבודה והגיש בעניין קובץ פרסומים של עבירות חמורות המתייחסות לבטיחות בעבודה ולאירועים שיש בהם עובדים שנפגעו, ובאותם מקרים המאשימה הגיעה להסדרים מקלים בהרבה. הסניגור הוסיף, כי הנאשם סבור שמתחם הענישה הראוי במקרה זה הוא בין 10%-20%, ולא יותר ממחצית הקנס הקבוע בסעיף 61 (א) (1) לחוק העונשין. זה סכום הקנס שיכול להעמיד את הנאשם בסכנה של פסילת רישיון במידה של הרשעה, הוסיף.
21. ב"כ המאשימה השיבה לבקשת הנאשם להימנע מהרשעה וטענה כי מדובר בשתי עבירות ואל

בעבירה אחת, כדברי הסניגור והטעימה, כי יש פסיקות מרשעות על עבירה אחת.

22. לענין הימנעות מהרשעה, הפנתה לת"פ 57761-02-14, שם נקבע שיש להתייחס לעבירות מסוג זה כעבירות כלכליות ולכן אין מנוס מהטלת קנס כספי ממשי שאותו לא ניתן להטיל כאשר מתבטלת הרשעה. עוד הוסיפה, כי ענין התסקיר רלוונטי לענין העונש שישית ביה"ד על הנאשם, האם יהיה הרתעתי או שיקומי. במקרה דנא, המאשימה סבורה שתסקיר אינו רלוונטי מאחר שעל פי רוב בעבירות מסוג זה מדובר באנשים נורמטיביים ללא נסיבות חיים קשות או היבטים באישיות שמהווים את הרקע שהוביל לעבירה.

23. שיקולי השיקום שאינם רלוונטיים במקרה דנן, מתגמדים לעומת שיקולי ההרתעה. בענין זה הפנתה לרע"פ (עליון) 2205/18 שניתן לאחרונה ביום 28.3.18, שעסק בתחום הבטיחות בעבודה, שם דובר גם כן על מנהל עבודה ונקבע ש"ביטול הרשעה עלול לחתור תחת התכליות העומדות ביסוד האחריות הפלילית המוטלת בעבירות בטיחות בעבודה, בין היתר בשל הצורך למנוע עבירות דומות בעתיד." עוד נכתב שם כי בעבירות בטיחות עבודה דרושים שיקולים כבדי משקל אף יותר מגדר הרגיל כדי לסטות מהכלל שלפיו משנקבעה אחריות של אדם בפלילים יש להרשעו. במקרה זה, הוסיפה, הנאשם לא הציג שיקולים כבדי משקל.

24. ביחס לפגיעה האפשרית בפרנסת הנאשם, טענה ב"כ המאשימה, כי בהתאם לסעיף 8 א' לחוק רישום קבלנים, לא בהכרח מבוטל הרישום ויש אפשרות לנקוט בסנקציות של התראה או הליך ערר לוועדת ערר. לכן לא מדובר בנזק קונקרטי. כך גם בנוגע להסכם שהסניגור הציג עם חברת עזרה וביצרון. אין המדובר בהחלטה אוטומטית, אלא כתוב שהחברה תהא רשאית ושופועל שיקול דעת. בנוגע למצבו הרפואי של הנאשם, טענה, כי בהתאם להלכה שנפסקה ברע"פ (עליון) 11476/04, נקבע שמצב רפואי רלוונטי לענין רמת הענישה ולא לעצם הענישה, ויכול לכל היותר להוות שיקול לחריגה לקולא מחומרת הענישה ולא להיעדר הרשעה.

25. זכות המילה האחרונה ניתנה לנאשם, אשר העיד בהתרגשות רבה, כי אינו רגיל למעמד שבו הוא נמצא והקדים והביע את חרטתו על הטעות שעשה. הנאשם הוסיף, כי הוא לוקח אחריות על העבירות, אך ביקש להבהיר כי הן אינן מייצגות אותו כאדם שומר חוק וכאיש מקצוע. הנאשם הוסיף, כי במשך 30 שנות עבודה קשה ומקצועית, מעולם לא הואשם בשום עבירה פלילית וכי למרות שהוסבר לו כי אין מדובר בעבירה פלילית חמורה, הוא חש בושה ואכזבה.

26. לפיכך, ביקש כי ביה"ד יתחשב בו והבהיר כי הוא חושש שהרשעתו תפגע בהמשך עבודתו עם שותפיו העסקיים ותפגע במקור הכנסתו העיקרי. את דבריו סיים הנאשם בהבעת חרטה.

דין והכרעה

לשאלת ההימנעות מהרשעה

27. בע"פ 33112-09-15 **מדינת ישראל נ' מרסי זלקינד** ואח' (ניתן 18.07.17. להלן - "**הלכת זלקינד**"), הניח בית הדין הארצי את התשתית הנורמטיבית בנוגע לביטול הרשעה. להלן אביא את עיקרי הדברים.

28. נקודת המוצא היא, כי "**מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו**" (ע"פ

2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נ(3) 685, 689 (2000); ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (2.4.14), להלן: פרשת אבן; ע"פ (ארצי) 33098-09-12 א.פ.י שירותי כח אדם בענף הבנין (2005) בע"מ - מדינת ישראל (11.8.14), להלן: פרשת א.פ.י.).

29. עוד הובהר בפסיקה כי: "ההרשעה היא השתלשלות טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. ההרשעה מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי כנגד נאשם, משלימה את שלביו השונים ואף מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים. ההרשעה מוסיפה לעבירה הקבועה עלי חוק את המשמעות הנורמטיבית הנדרשת כדי לקעקע מעשה מסוים כפסול ורע מוסרית בעיני החברה כולה, ומייצרת הרתעה מפני ביצוע עבירות דומות" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין (4.9.07), בפסקה 76 וההפניות שם, להלן: פרשת קליין; ע"פ (ארצי) 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ - מדינת ישראל- משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה (31.1.12) בפסקה 28, להלן: פרשת כפיר; פרשת א.פ.י.).

30. ברוח זו, פסק בית הדין הארצי כי: "הרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי." (ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדות הורים (8.2.14), בפסקה 27 וראו גם ההפניות שם).

31. ישנם מקרים שיצדיקו חריגה מן הכלל האמור. על כך מלמדת הוראת סעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 העומדת בבסיס ההסדר הנורמטיבי לענישה ללא הרשעה, הקובעת כדלקמן: "הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

32. כך גם ובהתאמה קובע סעיף 71א לחוק העונשין שכותרתו "שירות לציבור":

"71א. (א) בית משפט שהרשיע אדם ולא הטיל עליו עונש מאסר בפועל, רשאי, במקום כל עונש אחר או בנוסף עליו, לחייבו בצו שיעשה, בשעות הפנאי שלו וללא שכר, פעולה או שירות לתועלת הציבור או הזולת (להלן, בסימן זה - שירות לציבור), למשך תקופה, למספר שעות ובהתאם לתכנית, הכל כפי שיקבע בית המשפט בצו; לצו כאמור ייקרא להלן "צו שירות".

(ב) מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו, ומשעשה כן יהיה דינו של צו השירות, לענין סעיף 9 לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, כדין צו מבחן."

33. על מצבים חריגים אלה בהם מוטלת ענישה ללא הרשעה מצביעה הפסיקה ומלמדת כי: "...רקמת החיים האנושיים, בהשתקפותה בהליך הפלילי, מולידה מצבים קיצוניים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים ומיוחדים, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון" (פרשת קליין, שם. ההדגשות שלי, ר.ר.; וכן ראוע"פ 9893/06

אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, (31.12.07), בפסקה 9 לחוות דעתה של השופטת פרוקצ'יה, להלן: פרשת לאופר; פרשת א.פ.י.).

34. הסמכות להימנע מהרשעה או לבטלה, לפני מתן גזר הדין, "מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. ההרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליותיו. יישום נקודה המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי..." (ראו בפרשת חדוות הורים וההפניות שם).

35. בפסק הדין המנחה בפרשת כתב פרש בית המשפט העליון את השיקולים המנחים להימנעות מהרשעה, תוך שהדגיש כי:

"... אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיבידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341-342; ראו גם ע"פ 3829/12 מדינת ישראל נ' אלכסנדר סירוטניקוב, (17.7.12), בפסקה 8, וכן רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל- פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה (23.10.12), בפסקאות י"ד-כ לחוות דעתו של השופט רובינשטיין; פרשת א.פ.י.).

בשים לב לכלל האמור נדרש "איזון עדין, בין האינטרסים הציבוריים הרלוונטיים וביניהם הצורך בהרתעת הרבים, הוקעת חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי לנאשם הספציפי כתוצאה מעצם ההרשעה" (פרשת חדוות הורים, שם). נסיבות יוצאות דופן בהן יפעיל בית המשפט את סמכותו "עשויות להיות נסיבות בהן 'אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה' ..., היינו נסיבות בהן עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה" (פרשת חדוות הורים וההפניות שם לעניין קליין).

36. עוד נקבע כי "הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי" (פרשת אבן, שם; ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני (13.3.06), בפסקה 7).

37. בפניי ניצבת אפוא השאלה האם בנסיבות העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, כך שלמרות שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין.

אשר להכרעתי

38. האם במקרה שלפניי הוכיח הנאשם 2, כי מתקיימות נסיבות המצדיקות סטייה מן הכלל בדבר הרשעה, באופן שהוכח כי הנזק שיגרם לו כתוצאה מהרשעתו בדין הוא כה גדול, כך שהוא גובר על האינטרס הציבורי הגלום בהרשעתו? סבורני כי התשובה לכך בשלילה, ולכן נימוקי. המבקש וסניגורו הפנו להוראות חוק רישום קבלנים וכן להסכם עם חברת עזרה ובצרון, שלה הנאשם מעניק שירותים מקצועיים.

39. לא השתכנעתי כי מדובר בפגיעה קונקרטית בעבודתו היומיומית של הנאשם, הגם שקיימת אפשרות מסוימת לכך. הנאשם לא הציג כל ראיה ממשית, כגון מכתב משותפיו העסקיים, וגם לא הפנה להוראת חוק ספציפית, שממנה ניתן ללמוד, כי הרשאה בתיק זה, בעבירה המיוחסת לו, תביא באופן אוטומטי לפגיעה בפרנסתו. בהקשר זה אציין את ההלכה, לפיה אין די בחשש אפשרי לפגיעה מקצועית בנאשם כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, שהיא כידוע, תוצאה הישירה של הוכחת אשמתו של אדם בהליך פלילי. ראו פסיקתו של כב' השופט יוסף אלרון ברע"פ 2768/18 **שירי סיוון נ' מדינת ישראל** (ניתן 12.06.18). לאור האמור לעיל, הבקשה להימנע מהרשעתו של הנאשם - נדחת, ואפנה כעת לדון בעונש הראוי.

40. בכל הקשור לערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה, סבורני, כי אין צורך להכביר מילים בנוגע לחשיבות העליונה שיש לייחס להוראות הבטיחות והגיהות בעבודה, אשר נועדו לשמור על שלמות גופם של עובדים. ב"כ המאשימה הפנתה למספר פסקי דין בעניין, ואין לי אלא לשוב ולהפנות אליהם.

41. אציין, כי במקרה דנן, לא הונחה בפניי תשתי ראיות לכך שהנאשם עבר את העבירה מתוך רצון או מחשבה להשיא לעצמו רווחים. יחד עם זאת, הואיל והסנקציה שנקבע לצד עבירות אלה היא כלכלית, אין מנוס מלהטיל על הנאשם עיצום כספי, כשבמסגרת השיקולים בגזירת העונש הספציפי הראוי, יש לקחת בחשבון, בין היתר, את התנהגותו של הנאשם לאחר שנחקר ברשות ואת האופן בו ניהל את ההליך. אתייחס לכך בהמשך.

42. בנוגע למתחם הענישה הראוי, המאשימה ביקשה לקבוע כי זה יועמד בטווח שבין 40%-60% מהקנס המקסימלי. סבורני, כי בנסיבות העניין, מתחם הענישה סביר ולא מצאתי הצדקה להתערב בו. אבהיר, כי הנאשם הורשע ב-2 יחידות עבירה, כשהעבירה השנייה בוצעה כחודש וחצי לאחר ביצועה של העבירה הראשונה, ולאחר שבמהלך הביקורת הראשונה נמצאו ליקויי בטיחות, כמפורט בסעיף 5 לכתב האישום, ובבדיקה השנייה נמצא אותו ליקוי ממש.

43. ביחס לעונש הספציפי שראוי להטיל על הנאשם, סבורני, כי נסיבותיו האישיות כמו גם העובדה ששיתף פעולה עם חוקריו, פעל לתיקון המחדל, הודה ונטל אחריות על מעשיו, מצדיקים הטלת קנס ברף התחתון, שכן מעבר לזמן השיפוטי שנחסך, עיקר העניין הוא התרשמותי כי הנאשם הפנים את העבירה שביצע, הביע חרטה כנה ופעל ללא דיחוי לתיקונה. יש לקחת בחשבון את העובדה, שחרף העובדה שהנאשם עוסק בתחום כ- 30 שנה, הוא מעולם לא הורשע בעבירה כלשהי הקשורה לדיני הבטיחות בעבודה, ולמעשה, עברו נקי לחלוטין. הדבר מעיד לטעמי, כי מדובר במעידה חד פעמית ובנאשם שמודע היטב לחשיבות כללי הבטיחות.

44. בבואי לגזור את הקנס שיוטל על הנאשם, לקחתי בחשבון גם את העובדה שהחלטתי להיעתר לבקשת המאשימה לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך התקופה המקסימלית- 3 שנים. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר

והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12.

אחרית דבר

45. לאור כל האמור לעיל, אני משית על **הנאשם 2** את העונשים הבאים:
- בגין עבירה הפרת חובת פיקוח - קנס בסך 23,360 ₪ (40% מהקנס המקסימלי הכולל בגין 2 העבירות). הקנס ישולם עד ליום 02.12.18. ככל שהנאשם מבקש לפרוס את הקנס לתשלומים, יגיש הוא על כך בקשה נפרדת, שתכלול את עמדת המאשימה, ותינתן על ידי החלטה מתאימה.
46. בנוסף, בתוך 14 יום מהיום, יחתום הנאשם על התחייבות שלא לעבור עבירה על פקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], תש"ל-1970, למשך 3 שנים מהיום, שאם לא כן יחויב בקנס המקסימלי הקבוע בחוק בסך 58,400 ₪.
47. הנאשם יפנה למזכירות בית הדין באמצעות באת כוחו, ללא דיחוי, על מנת לחתום על ההתחייבות ועל מנת לקבל את שובר התשלום.
48. **ביחס לנאשמת 1** - המזכירות תפיק שובר תשלום והתחייבות, כאמור בסעיף 3 לעיל בגזר הדין.
49. המזכירות תשלח את גזר הדין למשרדי ב"כ הצדדים בדואר.

ניתן היום, ח' חשוון תשע"ט, 17 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.